

TÝLOVÉ ZABEZPEČENÍ SVAZKU PŘI ÚTOKU V HORSKÉM A ZALESNĚNÉM TERÉNU

Plukovník František Berný

VLIV HORSKÉHO A ZALESNĚNÉHO TERÉNU NA ORGANIZACI TÝLU A TÝLOVÉ ZABEZPEČENÍ PŘI ÚTOKU Z CHODU

Horský a zalesněný terén velmi ztěžuje nejen bojovou činnost vojsk, ale současně i organizaci a činnost jejich týlů a to především svou členitostí, podnebím, omezeným počtem místních zdrojů a nedostatkem cest. Týlové útvarry a jednotky, i když rozdělené na jednotlivé směry, mohou se pohybovat podstatně nižší rychlostí než v rovinatém terénu a bez možnosti manévru.

Zjišťovat stupeň zamoření radioaktivními, chemickými i biologickými látkami v horském a zalesněném terénu je pro hustý porost a rozervanost terénu velmi obtížné a někdy nemožné. Při použití otravných látek v úzkých údolích, soutěskách a v porostech v trvalém stínu, dochází k dlouhodobému zamoření. Při nedokonalém chemickém průzkumu může dojít k značným zdravotnickým ztrátám jak bojových, tak týlových jednotek a útvarů. Za dešťů jsou bojové chemické látky, hlavně trvalé otravné látky, snášeny vodou se svahů do údolí toků, čímž v nich dochází ke značné koncentraci otravných látek, které mohou též způsobit značné zdravotnické ztráty u týlových jednotek a útvarů. Hlavně husté lesní porosty, zamořené bojovými chemickými látkami jsou velmi vážnou překážkou v činnosti týlu.

Zápalné látky mohou způsobit rozsáhlé lesní požáry, k jejichž hašení nebude mít týl nikdy dost sil, prostředků ani času. Bude však potřebovat nejnutenější prostředky a personál k vlastní ochraně.

Použití bojových biologických prostředků v horském a zalesněném terénu bude obdobné jako u látek otravných. Jejich zjišťování bude však mnohem obtížnější. Proto je nutné věnovat velkou pozornost nepřetržitému biologickému průzkumu a včasnému očkování k dosažení imunity.

Horský a zalesněný terén ztěžuje velmi podstatně i velení týlu. Týlové útvarry a jednotky je nutné dělit na jednotlivé směry útočné činnosti svazku (2 — 3). Pro nedostatek příčných komunikací je často znemožněn manévr týlovými útvarry (jednotkami) nebo materiálem. Pro stínící účinek na provoz rádiových stanic je spojení a tím i velení týlovým útvarrem a jednotkami na jednotlivých směrech vážným problémem, zvláště při dosavadním nedostatečném vybavení týlu potřebnými pojtky. Proto je nutné hledat nové způsoby spojení k týlovým orgánům, řídícím činnost týlu na jednotlivých směrech, aby je zástupce velitele svazku (útvaru) mohl včas informovat o všech změnách v situaci a předávat urychleně všechna nařízení.

Horský a zalesněný terén vytváří pro nepřítel velké možnosti přehradit jednotlivé cesty i menšími jednotkami, dále zátarasy a závaly všeho druhu, které mohou být často kombinovány chemickými zátarasy nebo s úseky zamořenými otravnými látkami.

Současný vojskový týl není schopen úplně samostatně odstraňovat uvedené překážky ani účinně chránit své jednotky a transporty. Dosavadní vybavení týlových jednotek prostředky ochrany a obrany (jako účinnými pěchotními a jinými zbraněmi, ženijním materiálem, prostředky chemického průzkumu atd.) vyžaduje proto důkladnou revizi. Podobně je nutné přezkoušet dnešní stav materiálního zabezpečení (včetně pohyblivých zásob), zejména tankových jednotek a útvarů, možnosti přísunu dosavadními dopravními prostředky vůbec a tím spíše v horském a zalesněném terénu, kde bude nutné přisunovat materiál bez jakéhokoliv překládání ať již s prostředků nadřazeného nebo na dopravní prostřed-

ky jiného („nižšího“) druhu dopravy, aby tak nedošlo k zdržení přísunu a k většímu zamoření přisunovaného materiálu. Z hlediska zdravotnických odsunů je třeba

ba rovněž zvážit, zda současně prostředky, hlavně na stupni praporu a tankového pluku, mohou zvládnout předpokládané úkoly a zajistit včasný odsun.

ORGANIZACE TÝLU

Vojskový týl, jako součást všeobecné taktiky musí svou organizací plně odpovídat požadavkům soudobého boje i v horském a zalesněném terénu, který v příštích válce bude jedním z typických druhů bojové činnosti. To vyžaduje zamyslet se v první řadě nad organizací týlových jednotek (útvárů) a jejich vybavením.

Vojskový týl, zvláště tankových jednotek, útvarů a svazků, musí být vysoce pohyblivý i v terénu.

Rychlost pronikání svazků, zejména tankových a možnost náhlé změny bojové sestavy si vynucují podstatně odlehčit útvary i svazky od všeho nepotřebného pro bezprostřední boj. Na druhé straně však nebezpečí, že svazku (útvary) bude znemožněn, i když třeba jen dočasně (v horském terénu to bude velmi často) pozemní přísun a bude možno spoletnat jen na nejnutnější vzdušný přísun, nabádá jednoznačně ke snaze brát sebou co nejvíce zásob i ostatních týlových prostředků na všech stupních.

Srovnáme-li současně stanovenou výši zásob a počet dopravních prostředků, dojdeme k závěru, že vcelku odpovídají požadavku pohyblivosti i motostřeleckých svazků, je-li dostatek komunikací a nebereme-li v úvahu skutečně horský terén (myšlena schopnost nákladních aut jej překonávat s plným nákladem). Horší situace je však u týlu tankových svazků, zejména útvarů a jednotek, které jsou dosud vybaveny stejnými dopravními prostředky. I když tankové prapory jsou vybaveny nákladními auty typu V3S jen u hospodářských družstev (kromě potravin nevezou žádné jiné pohyblivé zásoby materiálu), musí být, jak ukazuje praxe, posilovány dopravními prostředky pluku s předemnutými zásobami munice (tankové a protiletadlové) a motorové nafty. Tato auta nejsou schopna sledovat tanky terénem. Je nebezpečí, že při nedostatku cest nebo při jejich narušení nepřátelskou bojovou činností dojde k jejich zdržení. V zimě v horském zalesněném terénu může dojít k náhlému zavátí větších úseků cest, k závalům, lavinám apod. Vzhledem k těmto okolnostem může docházet k častému odtr-

žení týlů, zejména praporek, tj. právě na stupni, kde bezprostřední nepřetržitost týlového zabezpečení má největší význam.

Automobil se v soudobém boji již nehodí jako hlavní dopravní prostředek ani u týlových jednotek, zejména na stupni tankový prapor. Z hlediska průchodnosti terénem, zvětšení ochrany řidiče a materiálu by vyhovoval nejlépe obrněný transportér. Dosavadní typy OT však mají proti nákladnímu 3,5 t autu 3krát menší kapacitu, ale více než trojnásobnou spotřebu PHM. Materiál by bylo nutno opět překládat jako dosud, což je velmi nevýhodné jak z hlediska potřeby velkého množství pracovních sil, kterých je zejména u tankových jednotek na prostý nedostatek, tak hlavně z hlediska vážného nebezpečí zamoření osob i materiálu v zamořených prostorech. Obrněný transportér by vyhovoval u týlu tankového praporu resp. i pluku v horském terénu.

Při zavedení pohyblivých zásob u tankového praporu např. ve výši 0,25 pp tankové munice a 0,25 u PHM by stačily 4 OT s 3 přívěsy.

Pokud jde o další rozvíjení **dopravních prostředků** ve vojskovém i operačním týlu, domnívám se, že by lépe vyhovovaly:

- na nejnižším stupni: **traktory** s vysokou průchodností i v bezcestném terénu s takovou rychlostí, aby stačily tankům a transportérům i na komunikacích,

- na stupni pluk a výše **traktorové tahače** s rychlostí nákladního auta.

Pro zkrácení proudu a ušetření řidičů je účelné připojovat k traktorům a tahačům přívěsy, schopné pohybu i terénem s tonáží 10 t i více. Na vyšším stupni by mohlo být připojeno postupně více přívěsů např.: na stupni pluk : 2, divize : 3, armáda i více.

Zavedení těchto dopravních prostředků by přispělo i k reorganizaci celého přisunového systému, mohlo by vyloučit překládání na jednotlivých stupních, které přísun velmi zdržuje a ohrožuje materiál zamořením v zasažených prosto-

Operační umění a taktika

rech. Dále vyžaduje velké množství pracovních sil, které fyzicky velmi vyčerpává, zvláště při použití individuálních prostředků PCHO. Vyloučit překládání materiálu vyžaduje změnu v celém systému dosavadního zásobování (balení zásob, jejich rozdělování aj.). Nejlépe by vyhovoval připravený materiál přímo ve stálých (frontových) skladech tak, aby bez větších dalších úprav na nižších stupních mohl být použit např. až u praporu, oddílu, skupiny velitelských jednotek apod. po vzoru „zásobovacích norem“ (kompletů) munice. Tento způsob by vedl i k zjednodušení evidence a účtování materiálu. Na úzkých horských cestách by se snáze pohybovaly tahače než auta (snazší otáčení a snazší zpětný pohyb tahače i přívěsů bez otáčení). Tak by bylo možno snadno vytáhnout celou kolonu při přerušení cesty nebo pro odběr zpětným pohybem.

Zavedením tahačů s přívěsy místo aut by byl ušetřen větší počet řidičů. Na vyšších stupních by mohli být náhradní řidiči, mohl by být zvětšen počet perso-

nálu u jednotlivých služeb k zabezpečení pořádkové služby i na stupni vojskový týl a k dokonalejšímu zabezpečení ochrany a obrany týlu, zejména OPZHN. Tyto traktory, tahače a přívěsy by bylo nutné vyrábět pro potřeby národního hospodářství, aby jich bylo dostatek pro armádu za branné pohotovosti.

Praporní obvaziště je třeba přímo vybavit odsunovými prostředky, nejlépe transportéry, které umožňují bezpečný a velmi šetrný odsun a podstatně snižují účinky pronikavé radiace. U **plukovního obvaziště** tankového pluku pak nahradit odsunová zdravotnická auta obrněnými transportéry a zavést pojezdovou převazovnu, která by umožnila život zachraňující chirurgické zákroky i během útoku v hloubce nepřátelské obrany a na samostatných směrech. U **spojovacích jednotek** (útvárů) zabezpečit výkonné spojovací prostředky pro zajištění spolehlivého spojení zdravotnických etap a týlových velitelských stanovišť s předem nutnými orgány na VS a týlovými jednotkami na různých směrech.

Materiální zabezpečení

Charakter útoku z chodu ve vysokém tempu v horském a zalesněném terénu předpokládá dokonalé materiální zabezpečení, které musíme organizovat z největší části již před zahájením pochodu a dokončit v prostoru posledního denního odpočinku. To vyžaduje vysokou materiální soběstačnost nejen svazku jako celku, ale i jednotlivých útvarů a dokonce i praporů, které mohou plnit úkoly na samostatných směrech, odtržené od svých útvarů na větší vzdálenost a po delší dobu. Horská pásma v předpokládaném bojišti jsou hluboká 60 — 100 km; při tempu boje na stupni svazku 30 až 50 km to vyžaduje 2 — 3 dny boje. Při plánované denní spotřebě 0,8 pp tankové munice a 0,75 n motor. nafty, která může být i vyšší, předpokládáme doplňovat prapory (útvary) již ke konci 1. dne boje útvarem (svazkem), poněvadž prapory nemají vlastních pohyblivých zásob. Vzhledem k vážnému nebezpečí přerušení přísunu je nutné zvyšovat zásoby již u praporů a dále i u útvarů a u samého svazku hlavně tankové munice (protiletadlové) a motorové nafty tak, aby svazek jako celek byl zabezpečen nejméně na 3 — 4 dny boje. Kromě toho pro případ nebezpečí přerušení přísunu uvnitř svazku je nutné zabezpečit zdvo-

jení přísunu vzdušnou cestou již první, nejpozději druhý den boje.

Stojí za úvahu, **zda by nebylo výhodnější vůbec vybavit přímo tankové prapory příslušnými pohyblivými zásobami** jako tomu bylo dříve (nejméně 0,25 pp tank. munice a 0,25 — 0,5 n motorové nafty pro tanky; další 0,25 — 0,75 pp a 0,25 — 0,75 n rozdělit na útvar a svazek, takže by svazek byl vybaven vcelku 2,5 — 3 pp tankové munice a 2,5 — 3 n motorové nafty. Tyto zásoby by stačily na dobu, kdy by svazek nemohl uskutečnit pozemní přísun, kdy popř. ani vzdušný přísun by nemohl být uskutečněn ve větší míře (pro nepříznivé počasí apod.). Pohyblivé zásoby byly sníženy pod vlivem zavedení nových prostředků, které měly snížit spotřebu munice a dále vzhledem k požadavku podstatně zvýšit pohyblivost týlu. Soudobé názory na vedení války nás však nutí přehodnotit jak výši pohyblivých zásob, zejména na nejnižším stupni, tak i druh dopravních prostředků a jejich mobilitu v bezcestném a horském terénu. Potřebu zvýšení zásob nám potvrzují i zkušenosti ze cvičení jak v naší armádě, tak i sovětské, kde např. tankové prapory byly pokud jde o naftu, posíleny 1 nákladním autem se sudy nafty a automobilní cisternou.

Tím byla vytvořena zásoba praporu 0,35 n a zvýšena jeho soběstačnost na podstatně delší dobu. Posilování materiálem nižších stupňů letůčkami nadřazeného není výhodné, poněvadž jsou vybaveny vozidly (cisternami) nestejné mobilnosti. Malý počet cest, úzké cesty v horském terénu a jejich časté přerušení prakticky znemožní vrátit prázdná vozidla do míst odběru. Proto nebude reálné počítat ani s odsuny raněných a nepotřebného materiálu těmito prostředky.

Pro zabezpečení boje v horském a zalesněném terénu má velký význam i potřebné množství vody a to iak pitné, tak i užitkové. Pokud jde o pitnou vodu je třeba vyjít již z prostoru posledního denního odpočinku (vyčkávacího prostoru) s naplněnými prostředky pro zásobování vodou a mít s sebou i praporů nejméně 2 denní dávky vody (tj. 6 l na muže a den). Každý prapor má mít **úpravnu povrchové vody** s kapacitou pro potřebu pitné i užitkové vody celého praporu s posilovacími prostředky a prostředky pro opatřování a těžbu spodní vody. V úpravě povrchové vody počítáme s její chemickou úpravou vzhledem k anaerobním pochodům stojaté vody. Každou vodu nutno prověřovat dozimetricky a vodu, která pramení u nepřítelů, nebo která je na území opuštěném nepřítelem (i menší vodní zdroje — studny), pokládáme za zamořenou buď otravnými nebo bojovými biologickými prostředky. Decentralizace prostředků pro těžbu i úpravu vody je velmi výhodná z hlediska okamžité potřeby přímo u jednotek i z hlediska nebezpečí zamoření přisunované vody z týlu. Tím podstatně odlehčíme i přísunu, neboť potřeba vody je vysoká. To však znamená zvýšení úkolů týlu na stupni prapor, který by podle toho musel být vybaven personálem i příslušným materiálem.

Při organizaci přísunu materiálu v horském a zalesněném terénu je nutné v budoucnu počítat s vyloučením překládání, jak při přísunu ke svazku, tak i uvnitř svazku. Bude možno je uskutečnit jen za vhodné situace, za žádných okolností nelze však počítat s jeho pravdivostí.

K přímé ochraně přisunovaných proudů přidělujeme tankové, motostřelecké, protitankové, protiletadlové, ženijní a chemické jednotky.

Přísun vzduchem musí být předem vyžádán, naplánován a dobře připraven (materiál připraven k naložení podle bojových směrů) tak, aby na radiový signál mohl být urychleně uskutečněn. Pokud jde o množství zásob, které by měly být připraveny na jednom místě, je výhodné, aby odpovídaly spotřebě např. jednoho zesíleného tankového pluku na den boje. Tři až čtyři taková místa s připraveným materiálem by odpovídala jednodenní spotřebě celé divize. Tento materiál by byl schopen přesunovat např. 1 dopravní výsadkový letecký pluk vybavený IL-14 3 — 4 vzlety (což představuje asi 300 — 400 t materiálu), 1 samostatný dopravní zásobovací letecký pluk (2 letky Mi 6 a 1 letka Mi 4) dvěma vzlety.

Přísun vzduchem uskutečníme shozem z dopravních letounů vzhledem k tomu, že prostor bojové činnosti svazků a zvláště jejich útvarů bude poměrně malý. To však vyžaduje připravit materiál, zvláště PHM (přeměnu tekutého stavu v tuhý), jejichž obaly snadno podléhají poškození. Je možný i přísun vrtulníky, který však vyžaduje zvlášť silnou leteckou ochranu.

Vzdušný přísun má proti pozemnímu omezenou kapacitu a je do určité míry závislý na povětrnostních podmínkách, které na jedné straně budou omezovat činnost nepřátelského letectva, na druhé straně však mohou právě v nejkritičtější době vzdušný přísun i znemožnit. Tato skutečnost opět nabádá ke zvýšení soběstačnosti svazku, útvarů i jednotek a tedy **ke zvýšení pohyblivých zásob na stupních**, kde je největší potřeba materiálu.

Pohyblivé zásoby munice a motorové nafty můžeme zvýšit i na úkor snížení zásob opravárenského materiálu (automobilního a tankového), kterého veze svazek na 8 dní, technická opravná pluku na 3 dny, technická opravná divize na 3 dny a sklad divize na 2 dny.

Zabezpečení svazku pro útočný boj v horském a zalesněném terénu bude vyžadovat zvýšit pohyblivé zásoby v celém svazku, zejména tankové a protiletadlové munice a motorové nafty a mimoto zvýšit zásoby u svazku prostředky nadřazeného a jejich decentralizaci na jednotlivé směry s cílem co nejvíce snížit jejich závislost na přísunu.

Zdravotnické zabezpečení

Současné možnosti zdravotnického zabezpečení našich jednotek, útvarů a svazků pro útok z chodu ve vysokém tempu v horském a zalesněném terénu jsou velmi omezeny. Potvrzují to i zkušenosti ze cvičení, na nichž se snažíme tento nedostatek odstranit posilováním organických prostředků nižších etap prostředky nadřazeného. Je otázka, zda je postačující a nebylo-li by výhodné alespoň u těch svazků, jejichž bojová činnost bude probíhat převážně v horském terénu, již předem přidělit

- k prapornímu obvodu přímo lékaře a odsunové prostředky, nejlépe OT a zesílit je sběrači raněných,
- k tankovému pluku pojezdovou pře-

vazovnu jako u msp, hlavně na podružných směrech, odkud bude obtížný odsun na divizní obvazště nebo samostatný zdravotnický oddíl,

— u plukovního obvazště nahradit odsunová auta T 805 obrněnými transportéry,

— u DO část (asi 50 %) odsunových aut nahradit rovněž OT,

— zdravotnické etapy vybavit výkonnými rádiovými stanicemi pro spojení v rámci svazku a mimoto náčelníka zdravotní služby svazku s odborným náčelníkem armády,

— k odsunům raněných využívat v široké míře vrtulníků.

Velení a bojové zabezpečení týlu

Velení vojskovému týlu musí především zabezpečit nepřetržitou činnost všech týlových jednotek (útvarů) i rozdělených na směry.

Z tohoto hlediska nutno prozkoumat možnosti zejména na stupni útvar, kde ZT je na všechny úkoly sám, ať jde o jakýkoli útvar, motostřelecký pluk nebo např. protiletadlový oddíl. Srovnáme-li jejich úkoly, dojdeme k závěru, že pro ZT msp, popřípadě i tp jsou neúnosné. Již v době přípravy přesunu, jeho zabezpečení, organizace průzkumu, příprava týlového zabezpečení nastávajícího úkolu (současně průzkum) vyžadují, aby ZT měl pomocníka (zástupce), s nímž by se dělil o nesčetné úkoly. V boji je situace mnohem horší, neboť v soudobých podmínkách je nezbytné, aby se ZT zdržoval na VS popřípadě VPS, odkud by řídil týl bezprostředně podle vývoje situace, nepřetržitě ve dne i v noci, včas podával návrhy veliteli, kontroloval týl praporu, pluku, organizoval i nepřetržitý průzkum, přemísťování, umísťování, ochranu a obranu týlu, odstraňování následků ZHN v týlu. Na všechny úkoly nestačí a proto si určuje některého náčelníka služeb, v praxi nejvíce výstrojního náčelníka, který není ani dostatečně vyškolen a nemůže rovněž nepřetržitě, bez jakékoliv odpočinku zastupovat ZT na VS nebo vykonávat nepřetržitě své funkční povinnosti, zvláště když v současných podmínkách úkoly stále narůstají.

Při útoku v horách, kdy je nutné týl pluku dělit podle směrů, bylo by výhodné, aby i na podružném směru byl

orgán, který by odpovídal ZT za řízení části týlu na tomto směru.

Ke zvládnutí všech uvedených úkolů je **nezbytné připláňovat** u msp (tankového) pomocníka ZT se stejnou odborností jako ZT, který by byl schopen dokonaleji zastoupit ZT než při dosavadní improvizaci. Dále je nutné podřídit ZT i hlavního lékaře, popřípadě i technického zástupce, aby všechny otázky týlového zabezpečení pluku řešila komplexně jedna osoba odpovědná přímo veliteli pluku. Při dosavadní práci dochází k roztržitém. Součinnost bývá mnohdy pro nedostatek času nedokonalá, vyžaduje sladění náčelníkem štábu, nebo přímo zásahu velitele, který v průběhu boje nebude mít nikdy dost času usměrňovat všechny týlové funkcionáře.

V soudobém boji má mimořádný význam rychle získávat zprávy o situaci a rychle doručovat nařízení podřízeným. Týlové jednotky budou neustále v pohybu, bude nutno mít dokonalé a nepřetržité spojení s nimi. Podívejme se, jak může těmto závažným požadavkům vyhovět ZT s těmi spojovacími prostředky, které mu bývají zpravidla přidělovány. Ve většině případů na cvičeních je zabezpečeno spojení jen TVS a VS pluku a s TVS svazku. Má-li se ZT během boje zdržovat převážně na VS a vyjíždět na kontrolu na TVS, k praporům, dále k veliteli na VPS, musí být vybaven výkonnou rádiovou stanicí. Dále potřebuje spojení s předsunutou částí týlu na hlavním i podružném směru, což představuje další dvě rádiové stanice.

Stínící účinek hor na rádiové stanice zhoršuje spojení u týlu. Využitím pohyblivých retranslačních míst, nebo organizací zvláštní rádiové sítě s vrtulníky, nesmí být opomenut ani týl. Obdobně je třeba řešit spojení jak s TVS, bude-li na VS nebo VPS, tak s předsunutými částmi na dvou až třech směrech a samozřejmě i se ZT útvarů a TVS armády.

Byl-li by na stupni pluku podřízen hlavní lékař, popř. i ZT přímo zástupci velitele pluku pro týl, dalo by se spojení organizovat mnohem účelněji a úsporněji, např. rádiovou sítí ZT (na VS) s TVS a předsunutými částmi pluku (plukovního obvodu, dílenské vyprošťovací skupiny, předsunutá vozidla s materiálem na jednotlivých směrech k praporům).

Útok ve vysokém tempu zvláště v horském a zalesněném terénu vyžaduje pevnou organizaci velení týlu. To není možné bez dokonalého a nepřetržitého spojení. **Dosavadní prostředky přidělované týlu naprosto nepostačují**, je proto nutné přizpůsobit je novým potřebám.

Jednou z velmi složitých činností týlu při útoku z chodu v horském a zalesněném terénu bude jeho **ochrana a obrana** využitím všech sil a prostředků, které

má týl k dispozici. V mnohých případech bude však nutné posilovat týl bojovými jednotkami, např. k ochraně přisunovaných proudů, zdravotnických etap zanechaných v místech použití ZHN, k odstranění vzniklých ztrát, k ochraně dílenských vyprošťovacích skupin apod. Mnozí velitelé, zvláště tankových útvarů a svazků, kde je omezený počet motostřeleckých jednotek, a kterých je nezbytně třeba pro ochranu tankových jednotek — zvláště v horách, neradi přidělují jakékoli posily k ochraně týlu, který je pak odkázán jen na vlastní organické síly a prostředky. **Prostředky obrany a ochrany týlu at na stupni pluku nebo svazku** je nutno posílit, především kulometry, protitankovými zbraněmi, prostředky protivzdušné obrany (PL kulometry přimontovat přímo na dopravní prostředky) a přidělit určitý počet PP a PT min, nástrah aj. pro rychlé zabezpečení prostoru rozmístění týlu. Ani tímto neodstraníme nutnost posilovat některé části týlu bojovými jednotkami. Výhodnější by bylo plánovat v týlu svazku i útvaru jednotku, která by plnila úkoly jak pořádkové služby, tak ochrany a obrany TVS, zálohy pro zesílení obrany týlu apod.